

opusdei.org

„Padėk, kad jau nebegrižčiau skraidyti pažeme“

Jėzau, mano Viešpatie: padaryk,
kad aš taip jausčiau tavo
malonę ir jai paklusčiau, jog
ištuštinčiau širdį... idant ją
pripildytum Tu, mano Draugas,
mano Brolis, mano Karalius,
mano Dievas, mano Meilė
(Kalvė, 913)

balandžio 30 d.

Aš – tarsi vargšas paukštėlis, įpratęs
skristi tik nuo medžio prie medžio

arba, daugių daugiausia, iki trečio aukšto balkono... Vieną dieną jam užteko drąsos pasiekti paprasto namo, anaiptol ne dangoraižio, stogą...

Bet štai mūsų paukštelį pagriebia erelis – per klaidą palaikęs jį savo jaunikliu. Ir laikomas jo galingų nagų paukščiukas kyla vis aukščiau ir aukščiau, virš žemės kalnų ir snieguotų viršūnių, virš baltų, žydrų ir rausvų debesų, netgi dar aukščiau, kol galiausiai prieš save išvysta į saulę... Ir tada erelis paleidžia paukščiuką tardamas: „Nagi, skrisk!“

Viešpatie, padėk, kad jau nebegrižčiau skraidyti pažeme! Tegu mane visada apšviečia dieviškosios Saulės – Kristaus – spinduliai Eucharistijoje! Tegu nenutrūksta mano skrydis, kol rasiu atilsį Tavo Širdyje! (Kalvė, 39)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/padek-kad-jau-
nebegrizciau-skraidyti-pazeme/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/padek-kad-jau-nebegrizciau-skraidyti-pazeme/)
(2026-04-11)